

Dyrenavne, der bleve optagne, Okse, Galt, Orne, Marsvin. Senere kommer ogsaa Fuglenavne, Høg, Due osv., men man beholdt endnu sit Fornavn og føjede det i alle Tilfælde til, Jens Marsvin, Peter Due. Senere er man kommen til helt at kaste sit gode Døbenavn bort, og saa tog man Tilnavnet i Stedet. Ja, man har jo endogaa taget Navne, som gaa meget, efter Aarstider — jeg kan ikke mindes, det har været Adelsnavne — og jeg kan ikke se, hvorfor de skulde være værnede, Navne som „Sommer“, „Vinter“, „Høst“ og „Vaar“. Jeg kan ikke se, hvorfor disse Navne skulde staa anderledes end f. Eks. Pattedyrenes og Fuglenes? Jeg ved, som sagt, ikke, om det er Adelsnavne, det har jeg ikke undersøgt. Nu er det jo blevet saadan, at man har dannet Navnet med —sen — Hr. Petersen, Hr. Jensen, Hr. Mouritsen — man nøjes med bare at være en —sen og ikke andet, man faar næsten aldrig Mandens Navn at vide, han er en —sen. Det er først, naar Manden sætter sig et Navn blandt sit Folk, saa skulle vi nok se, at hans Døbenavn ogsaa kommer frem. Der er mange Bull'er i hele Norden, men der er kun den eneste Ole Bull; det kan gerne være, at der maaske kan blive en hel Del Ole Bull'er, men i Historien er der kun een Ole Bull. Jeg kan ikke se, at man kan forbyde nogen at kalde sig Thorvaldsen, naar hans Stamfader hed Thorvaldsen. Historien kender kun een Thorvaldsen, om der saa er Tusinder af Thorvaldsen'er. Derfor kan jeg ikke være enig med de ærede foregaaende Talere, for jeg kan ikke se, hvortil egentlig en Beskyttelse af Navnene skulde nytte. Jeg vil atter gentage: det bliver dog, naar alt kommer til alt, Manden, der skal hædre sit Navn, og saa kan det næsten være det samme, hvad Navn han bærer, naar han bærer det med Hæder, og han skal nok komme til at skinne frem, hvor mange Tusinder der saa end bære hans Navn. Jeg kan ikke se, at den ene Gruppe af Navn skal have større Beskyttelse end den anden, end et —sen-Navn, men af disse Tusinder af Hansen'er skulde kunne sige: Jeg hedder Hansen, og jeg vil ikke have, at alle andre Mennesker skulle hedde Hansen, det vilde være meningsløst, eller at andre skulle sige: Jeg hedder Vestergaard, nu maa aldrig noget andet Menneske hedde Vestergaard, hvor mange der saa end bor paa Vestergaarde her i Danmark. Jeg mener, vi maa stille os frit der, og jeg er temmelig sikker paa, at de gode danske

Navne ville ikke blive kastede i Grams. Var der en enkelt, der vilde prøve at tage et saadant Navn, han vilde snart gaa til Bunds, og ingen vilde ænse det. Om der ogsaa skulde være en, som vilde hitte paa at kalde sig Sehested eller Danneskjold, jeg kan ikke tænke mig, at noget Menneske vilde tage Hensyn til dette, det har ingen Verdens Ting at betyde. Disse Sehesteder og Danneskjolders Historie kende vi, dem skulle vi nok holde ved, hvor mange Tusinder der saa end antager deres Navne. Jeg kan ikke se i dette Øjeblik, hvordan man med nogensomhelst Ret kan give enkelte Navne særlige Privilegier. Jeg tror, den danske Finfølelse vil gøre sig gældende og sige: Lad os tage et Navn, og kunne vi hædre Navnet, kunne vi sige Guskelov til det, men kunne vi det ikke, gør det ikke noget, *naar* vi blot ikke skamme Navnet. — Jeg skal derfor ogsaa slutte med at ndtale min Glæde over, at Lovforslaget, saavidt jeg kan forstaa, gaar i Retning af, at vi skulle være danske. Jeg kunde ønske, at vi — ja, det kan ikke ordnes ved Lov, men jeg mener, det er rigtigt — kunde blive saa gode danske, at vi sagde: Det er Per Vestergaard og Jens Vestergaard, og Jens Søndergaard og Karen Søndergaard. Jeg vilde ønske, vi kunde faa „Fru Karen“ og „Hr. Søren“ og ikke disse —gaard, —hus eller —vej.

Hvorvidt der kan være et eller andet at ændre i Forslaget, tør jeg paa det nuværende Standpunkt ikke sige; men som Helhed synes jeg det gaar i den rigtige Retning. Det har haft Danskheden for Øje, at vi kunde beholde danske Navne og maaske igen vedkende os vore Døbenavne og kaste noget af den honnerte Ambition bort. Derfor mener jeg, at allerede meget er vundet ved, at et saadant Lovforslag er kommet frem.

Justitsministeren (Goos): En Del af de Bemærkninger, der ere fremkomne, vedrøre Enkeltheder, som jeg forbeholder mig at tale nærmere om med det Udvalg, der faar med Sagen at gøre, og da Tiden er saa langt fremskreden, skal jeg indskrænke mig til at omtale visse Hovedpunkter, som ere blevne bragte paa Bane.

Det ærede 11te kongevalgte Medlem (Hage) tog Ordet imod, at man skulde stille sig til Formaal at blive af med —sen-Navnene, der var ingen Grund til at proskribere dem. Det gør Lovforslaget heller aldeles ikke. Hvad jeg udtalte før, var dette, at der skal ikke og kan fornuftigvis ikke være Tale om unødigt Tvang paa noget